

Unitatea Dunhului

William Kelly

© SoundWotds, Online începând de la: 01.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 4.1-6

Înainte de a ne ocupa cu subiectul darurilor slujirii, care este pus înaintea privirii noastre pe parcursul capitolului, Duhul Sfânt se preocupă mai întâi cu unitatea, de care au parte astăzi sfinții lui Dumnezeu în Hristos. Era necesar ca această unitate să fie prezentată ca o mare platformă. Pe această platformă și în legătură cu ea are loc slujirea. Căci slujirea scoate pe prim plan mai mult pe fiecare mădular al lui Hristos, și nu atât de mult trupul ca întreg. Căci cu toate că există o afirmație cunoscută, că Biserica dă învățătură, în realitate ea este total nejustificată. Da, este chiar așa, că gândul că Biserica ar da învățătură conduce la aroganța infailibilității; aceasta o găsim exprimată cel mai clar în catolicism.

Adevărul este, că Biserica niciodată nu dă învățătură, ci dimpotrivă, trupul primește învățătură; trupul nu dă învățătură. Fără îndoială Biserica are slujitori, care sunt puși de Domnul. Însă ea însăși este ogorul lui Dumnezeu sau locul unde Dumnezeu lucrează, ca să dea naștere la rod pentru El Însuși. Acesta este un adevăr practic important; el nimicește orice pretenție din partea Bisericii de a crea învățături sau de a le defini. Biserica este numită stâlpul și temelie adevărului; ea are datoria să poarte grijă într-o disciplinare sfântă, ca în ea să nu fie tolerat ceva care este împotriva adevărului. Adunarea lui Dumnezeu nu se poate sustrage de la această responsabilitate. Această responsabilitate se referă la întreaga părtășie creștină. Trebuie să fie această corporație, care să prezinte pe pământ adevărul înaintea oamenilor și în care noi trebuie să intrăm, dacă vrem cu adevărat să acționăm conform adevărului, după ce l-am crezut.

Deci în timp ce responsabilitatea se referă la întreaga corporație, totuși calea, pe care lui Dumnezeu l-a plăcut să lucreze pentru răspândirea adevărului Său, ca să lucreze la conștiințe, sunt fiecare mădular al Bisericii Sale, care a fost făcut capabili pentru acest scop special. Aptitudinea de a da învățătură depinde de darul care a fost dat prin harul suveran. Nu este o chestiune a unui drept general, că cineva poate predica sau da învățătură, dacă el dorește. O astfel de permisiune nu este în Biserica lui Dumnezeu. Domnul Isus are dreptul să cheme și să mijlocească pe baza Duhului Sfânt, așa cum vrea El. Biserica nu este o societate de oameni care au anumite păreri despre una sau alta; și cu atât mai puțin ea este o întrunire lumească. Este Adunarea *lui Dumnezeu*, adunarea acelor pe care El îi cheamă și în care El locuiește.

În ceea ce privește întregul în totalitatea lui, este adevărat că totul aparține lui Dumnezeu. Este Dumnezeu Cel care formează Adunarea, și o ocrotește și menține în ea propria Lui sfințenie și glorie. Însă la fel este și cu privire la lucrarea de slujire: ea este o misiune foarte importantă, care este păstrată în mod deosebit mădularelor Bisericii. Este deci o unitate, pe care o au astăzi credincioșii în Hristos Isus și în baza căreia există Adunarea lui Dumnezeu – unitatea comună a binecuvântării, în care toți credincioșii stau astăzi și care, dacă am voie să spun așa, este baza a toate. Însă în legătură cu aceasta este lucrarea de slujire, care aparține anumitor mădulare și nu Bisericii în totalitatea ei. Darurile sunt prin unii și de la unii pentru folosul tuturor.

Aceasta subîmparte primul pasaj în două părți. În versetele de introducere până la sfârșitul versetului 6 găsim preponderent unitatea Duhului, începând cu versetul 7 găsim caracterul diferit al mădularelor lui Hristos. Să observăm mai întâi, că Duhul Sfânt ne-a adus acum pe

terenul îndemnului și avertizării. Învățătura o avem în primele trei capitole.

Acum venim la practică:

Efeseni 4.1: Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați,

În detaliu această chemare constă din două părți. În primul rând sfinții, toți cei care astăzi cunosc pe Domnul Isus, alcătuiesc împreună un trup în El. În al doilea rând ei sunt locuința lui Dumnezeu prin Duhul. Deci cu toate că Adunarea lui Dumnezeu este un trup, care există pe pământ, totuși acest trup este întemeiat pe privilegiile cerești. Este trupul lui Hristos, care ne arată binecuvântările noastre comune. Locuința lui Dumnezeu în Duhul pune înaintea privirii noastre mai mult responsabilitatea noastră, pe care noi o avem ca unii în mijlocul cărora locuiește Dumnezeu.

Este mai mult decât clar, că chiar și copiii adevărați ai lui Dumnezeu înțeleg puțin aceste două realități. Când ei aud despre trupul lui Hristos, atunci gândurile lor se îndreaptă deseori nu mai departe de faptul că ei au iertarea, că sunt copii ai lui Dumnezeu și vor merge în cer. Cât de puțin are aceasta a face cu trupul lui Hristos! Mulți credincioși adevărați gândesc, că în cazul trupului lui Hristos este vorba de mulțimea tuturor celor împăcați cu Dumnezeu, de cei care au parte de favoarea Sa, pe care El nu-i va lăsa să moară în păcatele lor. Dar se pot avea toate aceste privilegii fără să ai vreo însușire caracteristică trupului lui Hristos sau a locuinței lui Dumnezeu prin Duhul. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fie așa, ar fi fost foarte posibil ca creștinii să fie conștienți de răscumpărarea lor și că sunt copii ai lui Dumnezeu, ca ei să fi cunoscut filiațiunea lor și să fi așteptat să fie glorificați în cer cu Hristos și cu toate acestea niciodată să nu fie legați între ei ca trup al lui Hristos, în care Dumnezeu locuiește printre ei prin prezența deosebită a Duhului Sfânt, care a fost trimis din cer. Acesta era un privilegiu care le-a fost dat mult mai presus decât răscumpărarea prin sângele lui Hristos. Chiar dacă vom cerceta întreg Vechiul Testament, niciunde nu vom găsi că despre sfinții lui Dumnezeu se vorbește ca fiind mădulare ale trupului lui Hristos sau ca locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Însă mai mult decât aceasta: profeții sunt plini de faptul că încă o dată va veni un timp minunat pe pământ, atunci când Domnul va lega puterea lui satan. Va veni un timp în care nu-i va mai fi permis răului să se desfășoare fără a fi pedepsit și nici nu va mai fi permis ca cel bun să sufere aici. Și când va veni această zi: Scriptura spune foarte clar că, chiar dacă atunci Dumnezeu va avea pe pământ un popor pentru Sine Însuși, ei nu vor fi legați într-un singur trup și nici nu vor constitui locuința lui Dumnezeu prin Duhul. Între cele două veniri ale lui Hristos – între harul, care a fost arătat, și gloria, care se va arăta (Tit 2.11-13) – auzim despre chemarea deosebită, cu care am fost chemați. Și permiteți să studiem ce este trupul lui Hristos: trupul *Său*. Desigur eu nu mă refer la ceea ce vorbește despre El personal, ci ca trup care este constituit din toți și aplicat la toți cei care astăzi cred în Hristos: această corporație spirituală, căreia îi aparțin toți credincioșii adevărați, care trăiesc astăzi pe pământ și au trăit începând cu ziua de Rusalii.

Care sunt binecuvântările, care aparțin la aceasta? Ce vrea să spună Duhul Sfânt prin expresia mădular al acestui trup? Crucea ca martor și expresie a vinei iudeilor (fără îndoială și a vinei tuturor oamenilor în general, însă în mod deosebit a iudeilor) a oferit lui Dumnezeu

ocazia să renunțe total pentru timpul de acum la locul deosebit al privilegiului pe care poporul iudeu l-a posedat înainte. Dumnezeu Însuși a șters granițele care despărțeau pe Israel de națiuni, și în loc să facă pe Israel un canal al făgăduinței Sale, dimpotrivă șuvoiul binecuvântării se revarsă consecvent și clar spre națiuni. El adună un popor pentru Numele Său dintre iudei și păgâni și această alegere din cei doi, care cred, îi adună laolaltă ca să le dăruiască privilegii noi, pe care niciodată înainte nu le-a dat sub această formă și cu această mărime.

Una din însușirile cele mai remarcabile ale binecuvântării este, că s-a înlăturat diferențierea între iudei și națiuni. La cruce *ei* s-au unit în răutatea lor împotriva lui Dumnezeu. Dar pentru ce a folosit-o *Dumnezeu*? Este ca și cum El ar spune: Eu voi lua tocmai această cruce, pe care omul a folosit-o ca o răzvrătire monstruoasă împotriva Mea – crucea, care a dovedit că poporul Meu vechi a ajuns într-o vrăjmășie cruntă împotriva Mea (în Persoana Fiului Meu). Și tocmai această cruce o voi face centrul de unde va veni binecuvântare mai deplină și mai bogată decât credincioșii ar fi sperat vreodată. Așa cum odinioară satan a făcut crucea punct de adunare pentru oameni într-o unire păcătoasă împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său, așa o face Dumnezeu un centru prețios, unde El îi face un trup nou pe iudeii și națiunile care cred în Fiul Său, în care dispar pentru totdeauna toate diferențele. Dacă lui Dumnezeu Îi place să strângă un popor, pentru ca el să dea o mărturie practică a acestei realizări noi, cine vrea să se împotrivească?

Legea este dreaptă; și ar fi o nelegiuire față de Dumnezeu să aduci cea mai mică pată pe cele zece porunci ale lui Dumnezeu. Însă în timp ce porunca este sfântă, dreaptă și bună, harul aduce ceva care este mai înalt și mai bun. Desigur este drept și corect, că eu, dacă fac binele, să fiu răsplătit pentru aceasta. Dar nu este mai binecuvântat, că eu, dacă fac binele și sufăr din cauza aceasta, să-l suport cu răbdare? Aceasta este har, plăcut lui Dumnezeu, și principiul practic, la care El a chemat pe copiii Săi să acționeze acum. Nu era principiul de guvernare public ca în timpurile Vechiului Testament, ci era contrariul acestuia. Se contrazice Dumnezeu pe Sine Însuși? Nicidecum. Dumnezeu poate avea un anumit drum, pe care El acționează cu poporul iudeu; și apoi El poate stabili un alt fel de a proceda cu creștinii. Și realmente, cine poate tăgădui, că El a făcut așa? Iudeii s-ar fi făcut vinovați de un păcat greu, dacă nu s-ar fi circumcis. Și eu cred, în ceea ce privește pământul, că chiar în acea zi minunată care va veni iudeul va avea țara lui, cetatea lui, preoții lui, templul lui, și așa mai departe. Voia lui Dumnezeu pentru iudei va rămâne fundamental neschimbată. Eu găsesc în profeții o stare a lucrurilor în care se va împlini tot ceea ce Dumnezeu a rânduit. Până acum nu a avut loc aceasta. Să nu cred eu pe Dumnezeu, până când nu voi vedea că toate profețiile au devenit realitate? Noi nu tratăm așa cuvântul unui om normal. Dar dacă primim mărturia de la oameni, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Și dacă cineva ia pe Samuel și pe împărați, dar nu crede pe Ezechiel sau Osea, atunci el tratează pe Dumnezeu așa cum ar trata un om obișnuit.

Dar dacă eu cred tot ce El a spus, atunci sunt principii deosebite ale lui Dumnezeu pentru iudei, care încă trebuie împlinite prin Mesia, când El va domni cu putere în timpul când diavolul va fi legat. Dumnezeu va împlini tot ce a vorbit prin profeți, când zilele cerului vor veni pe pământ. Însă între timp Mesia, care va trebui să aducă gloria, a fost lepădat. În loc ca El să primească un scaun de domnie, a primit crucea; și în loc să ia pământul ca posesiune a Sa, El a fost alungat de pe pământ și a plecat în cer. Urmare acestui fapt s-a deschis o stare nouă a

lucrurilor. Și pentru această ordine, care este total diferită de aceea pe care o găsim în general în profeți, avem revelația Noului Testament. În ea găsim ceea ce probabil în Vechiul Testament ici și acolo se face vreo oarecare aluzie, dar care în același timp introduce o scenă ca întreg, care nu are nici un antemergător și nici un urmaș și unde Dumnezeu prezintă privilegiu, care niciodată înainte nu au fost gustate, și unde El caută o umblare pe care niciodată înainte nu a cerut-o de la credincioși.

Sunt desigur anumite principii, care au valabilitate permanentă și de aceea rămân valabile. Dumnezeu niciodată nu sfințește o minciună sau lăcomie sau răutate: nici o epocă nu poate neutraliza sau slăbi marea diferență morală între ceea ce este corect și ce este fals. Însă Dumnezeu, care a lucrat în putere pământească ca să protejeze poporul Său și pe care l-ar fi protejat și în continuare, dacă ei ar fi rămas credincioși sub Lege, cheamă acum pe poporul Său să sufere în har. Același Dumnezeu, care i-a ocrotit și i-a trecut prin Marea Roșie și care nu ar permite ca vreo putere să obțină domnia universală pe pământ, până când Israel însuși s-a dovedit necredincios – același Dumnezeu permite apoi, când ei s-au dovedit total nedemni, ca Babilon, cea mai rea putere dintre națiuni, să-i biruie. Și după aceea a urmat o împărăție după alta, până când în cele din urmă sub romani s-au unit atât iudeii cât și națiunile să răstignească pe Domnul gloriei. Prin aceasta soarta lumii a fost pecetluită; clopotul de moarte al judecății a răsunit de pe crucea lui Isus.

Dacă Dumnezeu ar fi acționat imediat după principiile dreptății, atunci s-ar fi putut aștepta ca El să zguduie imediat universul sau cel puțin în mare mânie să distrugă Ierusalimul și Roma. Însă a avut loc exact contrariul: cerul se deschide – dar, ca să primească pe Isus Cel răstignit și nu ca să judece pe ucigașii Lui; în afară de aceasta pe pământ este trimis Duhul Sfânt, ca prin har să alcătuiască acest trup nou al Bisericii lui Dumnezeu. Tocmai acești ucigași răi ai lui Isus puteau, dacă Îl primeau, să fie aduși pe un loc al binecuvântării, a cărei lățime și lungime și adâncime și înălțime niciodată înainte nu a fost savurată sau cunoscută măcar. Și aceasta este har.

„Legea a fost dată prin Moise; harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1.17). Evanghelia harului lui Dumnezeu este propovăduită, însă nu numai pentru *a salva* suflete – ea le adună, le unește la Hristos și le face mădulare ale Lui și unele altora. Vechea poziție inițială iudaică privilegiată a dispărut. Privilegiile levitice au fost total înlăturate, în ceea ce privește Biserica. Națiunile s-au cufundat în idolatrie și iudeii erau mulțumiți cu ei înșiși sub Legea lui Dumnezeu, pe care nu au îndeplinit-o. Dar ambii sunt aduși prin Duhul prin intermediul credinței în Hristos în acest trup nou și se închină lui Dumnezeu pe aceeași bază comună a harului. Ei sunt zidiți împreună „pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22). Aceasta este „chemarea cu care [noi] am fost chemați”.

„Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați” (versetul 1). Apostolul Pavel arată aici din nou spre cicatricea onorabilă. Această cicatrice a primit-o prin vrăjmășia lumii, deoarece el a făcut clar în mod practic care este consecința acestei chemări în lumea aceasta – chiar și pentru cel mai mare slujitor al lui Dumnezeu, care a trăit vreodată (după Hristos, desigur). Cu toate acestea el era un întemnițat al Domnului. Ce onoare minunată! Nu erau cară de foc și cai, care îl înconjurau, așa cum era în cazul lui Ilie; nu a fost pusă la dispoziție nici o putere, ca să-l protejeze. El sufere din cauza aceluiasi imperiu, care a răstignit pe Domnul gloriei. Și din închisoarea în care se afla

încurajează pe credincioși să umble în chip vrednic de aceeași chemare! Lumea este biruită chiar acum; ce va fi, când Hristos va veni?

În orice caz Cuvântul spune:

Efeseni 4.2: ... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste ...

Exista pericolul să aibă loc contrariul: se putea abuza de privilegiul spiritual, ca sfinții să se umfle de mândrie. De aceea apostolul Pavel preîntâmpină acest pericol și arată singura atitudine potrivită, care se cuvine pentru creștini: „cu toată smerenia și blândețea”. Este frumos dacă găsim râvnă. Dar ce poate vindeca umblarea unui creștin care a eșuat în a arăta smerenie și blândețe? Este un timp în care trebuie să stăm tari, și este un timp când trebuie să cedăm; însă nici darul și nici poziția nu poate îndreptați pe aceia care par să gândească că în cazul lor nu este necesar îndemnul la smerenie și blândețe. Pe de altă parte trebuie să fim atenți, că nu este vorba numai de smerenie în comportare sau de blândețe în cuvânt, căci Dumnezeu se uită la adevărul din inimă. Prea des se poate constata că smerenia este numai o hăinuță pentru mândria cea mai profundă, și acolo unde se vorbește cel mai mult despre dragostea și Duhul lui Hristos în realitate ea se găsește cel mai puțin. Noi vrem să ne păzim de o astfel de prefăcătorie.

Efeseni 4.3: ... străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.

Dar să presupunem că noi găsim la celălalt ceva pe care nu putem să-l trecem cu vederea, deoarece este împotriva gândurilor lui Dumnezeu. Cum trebuie să ne comportăm atunci? Fără îndoială trebuie să fie în acest caz un cuvânt potrivit de mustrare, dacă este necesar. Dar trebuie să fie și „îndelungă-răbdare”. Și îndelunga-răbdare este necesară în mod deosebit atunci când răul ne privește personal. Noi nu trebuie să tolerăm răul îndreptat împotriva Domnului; dar dacă este ceva, care ne lezează personal, atunci trebuie să arătăm îndelungă-răbdare și să ne iertăm unii pe alții și în dragoste să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii (versetul 3). Aici nu este vorba numai de har smerit și răbdare, pe care creștinul trebuie să le țină sus, ci de purtare de grijă spirituală, cu care el a fost chemat să țină cu tărie la aceasta, ceea ce este deosebit de prețios înaintea lui Dumnezeu aici pe pământ.

„... străduindu-vă să păstrați unitatea *Duhului*, în legătura păcii”. Cât de desăvârșită este Scriptura! Ea nu spune: „... unitatea *trupului*”, cu toate că aceasta este inclusă. Dar dacă ar sta scris: „... unitatea trupului”, atunci oamenii ar fi alcătuit o instanță exterioară (așa cum au făcut de fapt) și ar fi făcut din ea o chestiune de viață sau moarte, care nu poate fi despărțită de aceasta. Dar ceea ce Duhul Sfânt pune pe inima aceluia care aparține lui Hristos este, „să se străduiască” – aceasta înseamnă, că noi avem nevoie de suficientă seriozitate în privința aceasta –, nu să *facem* unitatea Duhului, ci s-o *păstrăm*. Este vorba de ceva care a fost făcut deja prin Duhul, pe care noi trebuie acum să-l păstrăm. Nu este vorba numai ca noi acum să avem sentimente de dragoste pentru cei care sunt creștini ca noi. Aceasta poate exista în mii de corporații diferite. Dar oricâtă îngrijire s-ar acorda sentimentelor, aceasta nu ar fi păstrarea „unității *Duhului*”.

Ce vrea deci să se spună prin aceasta? Unitatea Duhului Sfânt, care a fost deja formată,

cuprinde toate mădularele lui Hristos. Și unde găsim mădularele lui Hristos? Într-un anumit sens, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pretutindeni; într-un alt sens, cu regret, undeva. Oriunde Hristos este propovăduit și sufletele Îl primesc, acolo sunt mădularele Sale. Și ce avem noi de făcut? Să păstrăm cu grijă unitatea, care cuprinde pe oricine aparține lui Hristos – „în legătura păcii”. Aici se vorbește de pace. În privința aceasta nu este vorba în primul rând de pacea pentru sufletele noastre cu Dumnezeu, ci mai degrabă de a savura practic și a promova unitatea între sfinții lui Dumnezeu. Carnea este fricoasă și neliniștită: un duh plin de pace este rodul Duhului Sfânt și contribuie foarte mult la aducerea împreună practică a inimilor. Duhul lui Dumnezeu nu este preocupat numai să dea idei corecte despre anumite teme; El are intenții mult mai profunde. El dorește ca sufletele să se supună lui Hristos și să-L înalțe pe Hristos în ochii lor. Dar să aduci un singur suflet din întuneric la lumină sau să-l aduci din puțină lumină la lumină mai strălucitoare, este desigur ceva prețios. Și aceasta este cu ceea ce Dumnezeu Însuși Se preocupă. Vom face bine, în timp ce ținem cu tărie la libertatea noastră pentru Hristos, să nu ținem seama de barierele care le-au ridicat oamenii, ci să le tratăm ca fiind fără valoare.

Se spune deseori, fiecare are dreptul la părerea proprie. Aceasta trebuie s-o neg complet. Nimeni nu are dreptul să aibă o părere personală în lucrurile divine. Numai Dumnezeu singur este suveran și îndreptățit să facă cunoscut gândurile Sale. Ceea ce noi avem de făcut, este să ne dăm la o parte, pentru ca lumina lui Dumnezeu să poată străluci în inimile copiilor Săi. Oamenii în îngâmfarea lor fac numai ca umbrele lor întunecate să cadă totdeauna asupra lor înșiși și asupra altora. Prin aceasta împiedică medierea adevărului divin, în loc să ajute ca adevărul divin să fie dat mai departe. Să fie oare zadarnică dorința unui slujitor al lui Hristos, ca Dumnezeu să conducă mai departe și să întărească pe copiii Săi? Niciodată. Însă în momentul în care se începe strângerea oamenilor în jurul unei persoane deosebite, în jurul unei păreri sau a unui sistem, se constituie o sectă. Chiar dacă într-o grupare sunt multe mădulare ale lui Hristos, ea constituie numai o partidă, dacă baza unirii lor nu este Hristos, ci ea s-a realizat pe baza diferențelor de păreri, fiind prin acesta un semn de recunoaștere special și un mijloc de recunoaștere, care să ducă la despărțiri între copiii lui Dumnezeu.

Biserica apostolică niciodată nu a provocat credința unui convertit cu privire la biserica înaltă (aceasta este fracțiunea catolicizantă a bisericii anglicane) sau cu privire la biserica protestantă liberă – ea niciodată nu a întrebat: crezi tu în episcopat¹, în voluntarism² sau în Biserica lui Dumnezeu? Este adevărat că în timpurile de odinioară cineva, care mărturisea pe Hristos, era alungat afară de iudei și de națiuni și devenea subiectul vrăjmășiei pentru toată lumea. Și nu era un mijloc de protecție neînsemnat, dacă oamenii mărturiseau pe Hristos, dar ei nu credeau cu adevărat în El. Dar dacă un om prin auzirea cu credință primea Duhul Sfânt, el era imediat un mădular al acestui singur trup și era recunoscut ca atare. De ce aceasta să nu fie valabil și astăzi? Sunt eu nemulțumit cu înțelepciunea lui Dumnezeu? Vreau eu să înlocuiesc Cuvântul Său sau am îndeajuns fără El sau sunt chiar împotriva Lui?

Nu se constituie o sectă, dacă se acționează potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Dar este o sectă dacă se fac abateri de la Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea întrebarea este: Care este intenția lui Dumnezeu referitoare la Biserica Sa? Cum dorește El, ca noi să ne strângem? Vreau eu să primesc pe toți creștinii adevărați – persoane, despre care toți cred că sunt întorși la Dumnezeu? Fără îndoială este necesar să fie dați afară, dacă dovedesc că nu sunt întorși la Dumnezeu; căci nu există nici un caz posibil de rău, la care să nu se poată aplica Cuvântul

lui Dumnezeu. Astfel nu există nici cel mai neînsemnat motiv să se introducă vreo regulă nouă sau prescripție din partea oamenilor. Dacă oamenii nu sunt spirituali, nu vor păstra mult timp unitatea Duhului. Curând vor găsi un motiv să descopere ceva fals. Însă aceia care țin cu tărie, că Hristos este centrul unității Duhului, nu sunt o sectă și nici nu pot deveni, oricât de grav ar fi cu despărțirile, partidele și sectele împotrivorilor lor. Este foarte trist că sunt din aceia care se condamnă singuri, prin aceea că pleacă, însă este cu atât mai binecuvântat pentru aceia care rămân, și cu toate acestea au credință, răbdare și har. Apostolul spune, când scrie credincioșilor din Corint: „Trebuie să fie și partide între voi, ca să se arate între voi cei aprobați” (1 Corinteni 11.19). Aceștia erau oameni care în timpul acela au rămas cu hotărâre tare de inimă la Domnul. Fie ca și despre noi astăzi să fie adevărat aceasta! Eu resping faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este făcut fără efect sau că eu astăzi în vreun fel oarecare sunt mai mult legat de păcat decât atunci.

Unitatea Duhului, pe care credincioșii din Efes ar fi trebuit s-o păstreze, este unitatea pe care Dumnezeu o pune pe toți copiii Săi. Dacă Cuvântul a născut din nou sufletul meu prin Duhul Sfânt; dacă prin Cuvânt eu cunosc pe Mântuitorul meu și pe Tatăl meu; dacă știu că eu am nevoie de Cuvânt pentru curățirea zilnică a sufletului meu, ca mijloc pe care Dumnezeu l-a dat în acest scop – să spun eu atunci, că eu nu trebuie să împlinesc Cuvântul ca mădular al trupului lui Hristos în Adunarea lui Dumnezeu, unde El locuiește în Duhul? Dacă sufletul meu recunoaște autoritatea divină a Cuvântului, vai de mine, dacă nu mă orientez în toate lucrurile după acest Cuvânt. Dumnezeu dorește ca noi să fim atenți și cu grijă să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii. Nu este unitatea duhurilor *noastre*, ci este *unitatea Duhului*. Nu este un gând serios faptul, că Duhul Sfânt este cel care face unitatea? Nu ar trebui să ne păzim de tot ce ar putea să-L întristeze? Domnul nostru a acordat o importanță deosebită tuturor celor referitoare la Duhul Sfânt. Și noi ar trebui să facem la fel, dacă suntem înțelepți. Dacă Duhul Sfânt este pe pământ cu scopul acesta, El va fi un test divin, dacă noi suntem gata să-L onorăm sau nu. Unii ar putea spune acum: cine primește pe toți creștinii, fără să ceară de la ei o promisiune pentru viitor, acela va primi tacit sau probabil categoric și pe un soținianer sau arianer. Însă pe aceștia eu nici măcar nu i-aș recunoaște ca creștini.

Pe ce este Biserica întemeiată? „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?”, întreabă Domnul în același capitol în care El pentru prima dată se referă la faptul că El dorește să zidească Adunarea. „Tu ești Hristosul”, spune un ucenic, „Fiul Dumnezeului celui viu.” Și ce răspunde Domnul? „Tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.15-18). Aceasta ne arată, că noi ar trebui să ne preocupăm foarte intens cu sufletele, dacă ele cu adevărat cred și mărturisesc în faptă și adevăr gloria divină a Domnului Isus Hristos. Dacă în privința aceasta descoperim cea mai neînsemnată nepăsare, ar trebui să avem îndoieli cu privire la acest suflet. Noi nu avem nici o bază să primim pe cineva ca creștin, care lezează curăția, gloria sau puritatea Persoanei lui Hristos. Biserica este întemeiată pe Hristos Fiul lui Dumnezeu: dacă această stâncă este zguduită, atunci totul este zadarnic: „Dacă sunt distruse temeliiile, ce va face cel drept?” (Psalmul 11.3). Să lezezi pe Hristos înseamnă să lezezi fundamentul pe care se sprijină Biserica lui Dumnezeu.

Dar acolo unde cineva mărturisește cu adevărat și sincer pe Hristos și prin această mărturisire se recomandă conștiinței voastre ca fiind de la Dumnezeu, atunci primiți-l, căci și Dumnezeu l-a primit. El poate fi un baptist sau unul care botează copiii; nu contează, primiți-l. Dacă el trăiește în păcat, mai trebuie eu atunci să spun că Hristos și beția și așa mai departe, nu se

potrivesc împreună? Crediința în Fiul lui Dumnezeu nu se potrivește umblării în întuneric. Indiferent cum cineva vorbește despre Hristos, dacă el cu această mărturisire leagă desconsiderarea gloriei morale a lui Dumnezeu, prin faptul acesta el dovedește că el nu este născut din Dumnezeu. Simon vrăjitorul gândea că el ar putea primi cu bani darul lui Dumnezeu. Acum cineva va spune: aceasta era o greșeală. Desigur era o greșeală, însă această greșeală era decisivă și a dovedit că el nu putea avea viață din Dumnezeu. De aceea el, cu toate că era botezat, nu a fost primit ca mădular al trupului lui Hristos. Nu avem nici un motiv să presupunem că el a luat parte la frângerea pâinii. În astfel de împrejurări botezul nu ar fi nici un motiv ca Adunarea să primească pe cineva, pe care ea nu-l vede ca fiind credincios.

Aceasta arată într-o oarecare măsură caracterul sau limitele unității Duhului. Căci Duhul Sfânt, care cheamă sufletele și le face capabile să mărturisească pe Hristos, niciodată nu-i lasă să umble în murdăria răutății lor proprii. Dacă un credincios cade într-un păcat, care are un anumit caracter, el trebuie dat afară. Ceea ce este strict personal, ar trebui tratat personal. Ar fi revoltător, dacă toate greșelile le-am trata la fel. Dorința noastră cea mai nobilă ar trebui să fie, prin aceea că îndreptăm pe Dumnezeu, să aducem din nou pe cineva pe drumul corect.

Biserica mărturisește despre harul dumnezeiesc, și misiunea ei este atât să caute binecuvântarea celor nemântuiți, cât și restabilirea creștinilor care s-au abătut. Năzuim noi, să păstrăm unitatea Duhului? Cum s-a ajuns, ca creștinii să alcătuiască asociații diferite? Pentru ce au ei nevoie de regulamente omenești și de organizații noi, dacă doresc să trăiască cu orice preț Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ne dă o poruncă, atunci nu mai avem nevoie de alte porunci. Eu am nevoie de porunca Lui în toată puterea ei, pentru ca să fiu capabil să prezint oamenilor adevărul și să le spun: „Aceasta este voia lui Dumnezeu”. Este bine sau înțelept să se renunțe la aceasta? Dumnezeu a scris ceva cu privire la toate întrebările morale, prin care El vrea să conducă pe copiii Săi. Acționăm noi conform acesteia? Cineva ar putea întreba: Și tu, ești tu desăvârșit? Eu răspund: noi ne ostenim să păstrăm unitatea Duhului în pace. Căutăm sincer să ne supunem voii lui Dumnezeu. Te ostenești și tu?

Întrebarea centrală pentru fiecare copil al lui Dumnezeu este: mă ostenesc eu să păstrez unitatea Duhului? Și o fac potrivit lui Dumnezeu sau după propriile păreri? M-am predat eu voii Sale? Noi trebuie să fim ascultători de El. Avem poruncile Lui, și suntem răspunzători să le împlinim, prin aceea că ne supunem Aceluia căruia Îi aparținem și căruia trebuie să-I slujim. Este valabil, să păstrăm unitatea Duhului în *legătura păcii*. Dumnezeu formează Adunarea Sa din toți aceia care Îi aparțin. Unitatea nu constă în aceea, că creștinii țin cu tărie la părerile lor personale despre una sau alta; ea constă mai degrabă în aceea, că Duhul ține cu tărie la propria Sa unitate, respectiv la ceea ce Hristos este pentru ei, și nu la punctele în care ei se deosebesc.

Dacă vrem să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii, atunci trebuie să fim conștienți că Duhul Sfânt glorifică *numai* pe Hristos. Noi nu putem provoca mai multă bucurie Tatălui, ca atunci când înălțăm pe Fiul; și noi nu putem să-L întristăm mai mult, decât atunci când desconsiderăm pe Fiul Său. Dacă ne ținem cu tărie de Hristos, atunci totul este în siguranță. Prin aceasta unitatea ajunge la același numitor.

Nu este vorba de a constrânge pe oameni să renunțe la convingerile lor și să primească pe

ale noastre, oricât de corecte ar fi acestea. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă în Numele lui Hristos baza pe care noi putem cuprinde pe toți credincioșii, chiar dacă ei sunt slabi și plini de prejudecăți. Vrem să ne păzim, să fim îngrijorați mai mult de prestigiul nostru sau de ceea ce ne place, decât să facem voia Sa. Nu vrem să fim mândri de cunoașterea noastră sau de ceea ce am realizat probabil în practică. În loc de aceasta vrem mai bine să privim la Domnul, pentru ca noi în credință, îndelungă-răbdare și răbdare să recunoaștem pe fiecare mădular adevărat al lui Hristos precum și pe fiecare din slujitorii Lui, oriunde s-ar afla ei. Să ținem în felul acesta la unitatea Duhului în legătura păcii și să fim atenți s-o păzim, oricare ar fi greutățile; și cu siguranță ele sunt mari. Credința nu vede *un singur* Duh și trupuri diferite; ea cunoaște numai *un singur* trup. Vrem să avem răbdare cu alții, care în privința aceasta nu văd clar sau văd dublu; vrem să ținem cu tărie la Numele lui Hristos, și vrem să fim foarte precauți cu noi înșine, să nu numim bun ceea ce este împotriva Lui.

Efeseni 4.4-6: Este un singur trup și un singur Duh, după cum ați și fost chemați la o singură speranță a chemării voastre; **un singur** Domn, **o singură** credință, **un singur** botez; **un singur** Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți.

Aceasta este binecuvântarea noastră vie în Hristos: „pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale” (Efeseni 5.30). Imediat se adaugă: „un Duh”; căci Duhul Sfânt a realizat aceasta. Și noi sperăm să putem savura în curând la Hristos ceea ce suntem acum prin puterea Duhului Sfânt. Această unitate o vom realiza pe deplin și desăvârșit în cer în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este prima unitate.

Este o diferență față de versetele următoare. Versetul 4 este un caracter al unității, versetul 5 este un alt caracter și versetul 6 este al treilea caracter; aceste unități concentrice devin mai cuprinzătoare. „Este *un singur* trup și *un singur* Duh, după cum ați și fost chemați la o singură speranță a chemării voastre.” Acestui trup nu-i aparține niciunul care nu a fost născut din nou și botezat prin Duhul Sfânt. Acest un singur trup este fără îndoială pe pământ. El este acum o realitate divină independent de gloria pe care el o va avea cândva în viitor. Însă în versetul 5 avem mai mult o unitate în exterior, un domeniu al mărturisirii, care este mai mare decât puterea spirituală reală. Aici apare „Domnul” pe prim plan; și cândva vor fi mulți care vor spune: „Doamne, Doamne, nu am prorocit noi în Numele Tău?”

De aceea auzim în continuare despre „un singur Duh”, prin care se înțelege credința creștină. Când vorbim despre credință ca mijloc prin care noi venim în relație cu Hristos și prin harul lui Dumnezeu devenim salvați, atunci aceasta niciodată nu este numită *o singură* credință. Prin această expresie se exprimă credința comună, pe care toți creștinii o mărturisesc, și anume în contrast cu religia sau cu Legea iudeilor și cu idolatria păgânilor. Corespunzător la „*un singur* Domn, *o singură* credință” urmează „*un singur* botez”, căci fiecare, care a mărturisit că crede în Hristos, a fost botezat cu apă. Simon vrăjitorul a mărturisit cu numele că aparține lui Hristos și a fost botezat, cu toate că el a dovedit curând că nu era creștin. Deci versetul 5 nu ne dă unitatea a ceea ce este real și sfânt și de durată, ci unitatea mărturisirii creștine.

În continuare avem în final: „... *un singur* Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți” (versetul 6). Este clar, că aici avem un domeniu și mai larg. Sunt o mulțime mare de oameni care nicidecum nu mărturisesc pe Hristos. Majoritatea oamenilor trăiește în continuare cu idolii lor, cu toate că există Legea și Evanghelia. Nu este aici nici o

revendicare? Noi cunoaștem „un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți”. Aceasta înseamnă, că există un Dumnezeu *personal*: în nici un caz nu este gândul că *totul* este Dumnezeu. Aceasta este necredință în forma cea mai gravă sau pantheism. Noi cunoaștem „*un singur* Dumnezeu”, nu o mulțime de zeități ca păgânii, ci „*un singur* Dumnezeu și Tată al tuturor”. Iudeii nu au crezut, că El era Tatăl tuturor, și nici măcar Tatăl națiunii alese, ci mai degrabă Domnitorul lor, și anume Jahve. Revelația creștină aduce pe Dumnezeu și pentru noi la lumină într-un caracter nespus de mare, precum și mult mai intim. Dar și mai mare în sensul că El cuprinde toate creaturile: „... *un singur* Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți (autoritatea Sa supremă și purtarea de grijă, dar mai mult decât aceasta) și în noi toți”. Aici avem o legătură strânsă cu unii și nu cu toți. Căci nu se spune: „în toți”, ci: „în *noi* toți”. Duhul Sfânt vorbește despre relația minunată cu Hristos. Cât de desăvârșită, de frumoasă și ordonată este această prezentare a unității în Hristos și în jurul lui Hristos, Domnul nostru.

Adnotare

[1] În privința aceasta este vorba de instalarea de episcopi pentru rezolvarea chestiunilor bisericesti.

[2] Este vorba de respingerea amestecului statului în chestiunile bisericesti.

Tradus de la: [Die Einheit des Geistes](#)

Preluat din: *Lectures on the Epistle of Paul, the Apostle, to the Ephesians, with a new Translation.*

Traducere: Ion Simionescu